

ærede Thing nu i en Slags, om jeg tør sige, Beundring for den udmærkede Maaade, hvorpaa den ærede Finanzminister har fremstillet denne Sags Fornuftighed, seet fra Administrationens Standpunkt, vilde gaae hen og godkjende Foranstaltningen i den Grad, at man slog en Streg over en med fuldt Overlæg og Fornuft af Statsrevisionen i den Anledning gjort Indstilling og dermed erkjendte, at den Slags Transactioner ere af den Art, at man vil godkjende dem pure, og at man ikke finder, at der er Anledning for Statsrevisionen til at fremdrage dem for Rigsdagen og gjøre dem til Gjenstand for Rigsdagens Efterbehandling, saaledes som Indstillingen i Virkeligheden kun gjør, idet den giver Samtykke til, at den hele Transaction passerer. — Der er en lille Menighedsulighed imellem den høitærede Ministers og Udvalgets Opfattelse med Hensyn til § 5: „Postvæsenet“. Den ærede Minister viste i den Anledning hen til Side 57—58 i Statsrevisionens Betænkning. Han havde læst det anførte Sted, og Udvalget har læst det; men man kan jo læse den Slags Ting paa en noget forskjellig Maaade. Den ærede Minister meente, at Statsrevisionen i Grunden havde været fornojet med Postvæsenets Dplysninger, og at det altsaa var sært, at Udvalget ikke var det. Det vilde nu være meget trættende, om jeg vilde oplæse alle de Udsættelser, der først gjordes for den heromhandlede Contos Bedkommende fra Statsrevisionens Side, og jeg skal derfor tillade mig væsentlig at nøies med at henvise til, at det er Udsættelser, der Aar for Aar ere blevne gjorte med Hensyn til den samme Conto. Det er Udsættelser, som Postvæsenet kjender saa godt som dets allernærmeste Anliggender, men som det paa ingen Maaade har været at bevæge til at afhjælpe, naar det fremsender sin Regnskabsoversigt. Jeg beder bemærket, at det egentlig ikke er Statsrevisionens Sag at skulle paa de Dplysninger ud af Administrationen. Naar man Aar efter Aar har gjort opmærksom paa, hvilke Dplysninger der ønskes, og disse Dplysninger ikke kunne siges at være urimelige, saa tør det forventes, at de derefter strax gives godvillig. Men Spørgsmaalet er nu dernæst, om Statsrevisionen da virkelig ogsaa

har været tilfreds med de Dplysninger, som den har faaet udiint. Jeg mener Nei, og jeg henviser i saa Henseende til den citerede Side 57, hvor der staar: „Som Svar herpaa er modtaget forskjellige Dplysninger, der dog ingenlunde ere udtømmende eller give et tilstrækkelig klart Begreb om Forholdene.“ Der forekommer mig dog ikke i og for sig hert at ligge nogen stor Anerkjendelse af de Dplysningers Værd, som Statsrevisionen endelig har faaet. Naar Udvalget i Forbindelse dermed har anført den berømmelige Passus om Portofrihedsbestemmelserne, saa har det sin naturlige Grund deri, at der syntes at være et indre Forhold mellem den mindre gode Billie, som syntes at ligge til Grund for Bægningen ved at fremstille de paagældende Regler, og saa den Modbillie, som i det Hele meentes at ligge for, naar man tænkte paa, med hvilken Iver Statsrevisionen har søgt at gjøre Postvæsenet det klart, hvilke Dplysninger paa de forskjellige Conti det er, som Statsrevisionen ønsker at faae. Naar den ærede Minister henviste til en udførlig Samling af Postvæsenets Bestemmelser, saa indrømmer jeg, at der vistnok eksisterer en temmelig stor Mængde af Portofrihedsbestemmelser, men de gjældende, hvorom der jo kun var Tale, ere langt fra saa mange. Vilde det endogsaa kræve en to Dages Arbejde for en Fuldmægtig i Generalpostdirectoratet at give Dplysning derom, saa vilde det vistnok være det Høieste, thi det er jo Regler, der bringes til Anvendelse hver Dag, og som enhver Mand, der er nogenlunde inde i Postvæsenet, og som beskæftiger sig dermed, burde kjende saaledes, at han uden stor Vanskelighed kunde fremstille dem, som Statsrevisionen har ønsket det. Jeg troer derfor, at naar Udvalget ikke har fundet, at man kunde sammenstille denne Generalpostdirectionens Bægning med Justitsministeriets i et andet Forhold, saa har det visstelig havt Nei dert.

De Forhandlinger, som have fundet Sted i Anledning af Bemærkningen ved § 13, skal jeg ikke forlænge; jeg antager, at Statsrevisionen og Ministeren ere komne til en Forstaelse om denne Sag, som vil bære de bedste Følger, naar fremtidige Tilfælde maatte komme